

Gevormden

Solaire Kooiman

*I think I would rather possess
eyes that know no sight, ears
that know no sound, hands
that know no touch than a
heart that knows no love.*

- Anonymous

Proloog

Sinds het begin was er de kracht om je te binden. Binden aan alle levende organismen. Het was een goede manier om een te worden. Om samen te strijden en te vechten. Om elkaars vaardigheden eigen te maken. Zo konden ze elkaar vertrouwen. Zo wisten ze alles van elkaar. Het was alsof ze een waren. De dieren en de planten begrepen wat we wilden.

Er kwamen anderen. De Gebondenen dachten, dat ze alleen waren. Alleen zij bestonden in hun ogen. Maar het tegendeel werd bewezen. Hun zintuigen waren superieur. Beter ontwikkeld en zoveel sterker. Ze vormden bondgenootschappen. Zij kregen de naam Gescherpten. Omdat hun zintuigen zoveel beter waren.

Er werd nog een groep ontdekt. Ze hadden zichzelf een naam gegeven. Gezegendes. Ze hadden iets, dat ze magie noemden. Het sprong van hun handen en deed wat ze wilden. Het was iets ongelooflijks. De Gebondenen zagen voordelen en betrokken ze bij de bondgenootschappen.

Een vierde groep verrijkte hun geest met nieuwe mogelijkheden. Dit waren de Getekenden. Ieder levensjaar kwam er op hun huid een tekening bij. Die tekeningen stonden voor vaardigheden. En die vaardigheden konden van alles zijn.

We raakten vermengd en verscheidene jaren ging het ons voor de wind. We deelden de Gevormden Landen met zijn allen en leerden alles optimaal te gebruiken. Omgeving, gereedschappen, elkaars vaardigheden, alles.

Gebondenen waren te herkennen aan hun uiterlijk. De mooiste mensen die je ooit zou zien. Een geweldig, gezond en gespierd lichaam. Met een gezicht zo mooi, dat je je eraan wilde overgeven.

Gescherpten herkende je aan het haar. Het haar had altijd iets onnatuurlijks. Het was niet te beschrijven.

Gezegendes. Ze waren te herkennen aan hun vreemd gekleurde ogen. Er was niets natuurlijk aan die ogen. Je kon jezelf erin verliezen. Als je keek, dan had je het gevoel dat je erin verdronk.

Getekenden herkennen was niet moeilijk. Hun huid en tekeningen spraken voor zich. Ze waren gebruind door de zon. De tekeningen konden alle kleuren van de regenboog bevatten.

Waarom het misging en wat er precies gebeurde is onbekend. De vier verschillende groepen wilden, hun eigen land, hun eigen grond en trokken zich terug.

Bij de geboorte was al te zien, wat een kind zou worden. Het kind werd dan overgedragen aan de groep met dezelfde kenmerken. Soms werd er een kind geboren met twee kenmerken. Ze werden door een onafhankelijke partij weggebracht. En ze werden nooit meer terug gevonden.

1.

Mijn hele lichaam deed pijn. Op mijn ribben zaten enorme blauwe plekken. Het was extreem gevoelig. Zelfs ademen deed me pijn. "Lieverd! Ben je wakker!" Ze mochten dit niet weten. Mam en pap zouden me nooit meer laten gaan. Vlug trok ik het laken over mijn borst. Toen kwam mam binnen gestormd. Ze wisten niet, dat ik weg was geweest. "Hey lieverd." Ze kwam bij me op bed zitten. "Heb je lekker geslapen?" "Heel lekker. Maar wat doe je hier? Dit is mijn plek." Ze lachte naar me en legde haar hand op mijn borst. Kreunend hapte ik naar adem. "Lieverd." Toen trok ze het laken weg. Haar ogen werden groot. "Hoe kom je hieraan? Waar ben je geweest? Toch niet naar een van de stammen? Dat hebben we je verboden!"

"Finn! Finn! Finn kom snel! Je moet je zoon toespreken!" Ik hoorde pap in de boom klimmen. En toen betrad ook hij mijn plekje. "Wat is er Nih... ba?" Zijn ogen vonden mijn ribben. "Zoon wat heb je gedaan? Waar ben je heen geweest?" Pap kwam naar me toe en sloeg me in mijn gezicht. "Ga niet steeds tegen ons in! Wij weten wat het beste voor je is! We verbieden je niet voor niets dingen!"

"Heb je ze een reden gegeven om achter je aan te komen? Geef antwoord." Hij rammelde me door elkaar. "We hebben je toch vaak zat uitgelegd, waarom we die wereld verlaten hebben!"

"Jij bent speciaal, Kiony. We willen je niet kwijt. Je moeder en ik hebben onze levens niet zonder reden opgegeven. Je was anders. We wisten het al toen je alleen nog maar in de buik zat. Wat wij je geschonken hebben is een leven. Wij zijn weggegaan voor jou. Vergooi, dat niet zomaar." Hij smiet me op mijn bed en stormde mijn boomhut uit. "Oh Kiony. Waarom doe je ons dit aan?" Het klonk zo teleurgesteld.

"Doe niet alsof ik niets weet. Ik weet alles. Ik ben niet voor niets een Gebondene. Ik voel wat jullie voelen. Ik weet, dat ik jullie pijn doe. En het spijt me."

"Je bent zestien nu Kiony. Je zou beter moeten weten. Je bent alles, dat we hebben. We willen je niet kwijt. Je begrijpt toch wel, dat we altijd bezorgd zijn." "Tuurlijk begrijp ik dat moeder. Ik voel het iedere dag. Dat jullie het niet voelen betekent niet, dat ik het ook niet voel. Want ik voel het wel degelijk. Ik voel alles. Jullie weten niet hoeveel pijn het me doet."

"Kiony vergeet niet, dat we altijd van je zullen blijven houden." Ze begrepen me niet. Mam en pap behoorden niet tot een van de vier

groepen. Zij waren een nieuwe groep, een vijfde groep. De Geschondenen. Zij waren zonder kracht. "Hoe kan ik dat vergeten moeder. Ik voel het door onze band en door mijn zintuigen. Iedere dag, dag in dag uit. Ik kan het onmogelijk vergeten." Ook moeder vertrok en liet me alleen en verdrietig achter.

Ik keek in het water hopen op een ander spiegelbeeld. Maar het was hetzelfde. Het haar met drie kleuren. Goud zilver en brons. Glanzend in de zon. Ogen met alle kleuren van de regenboog. Een uiterlijk, dat omschreven zo worden als beeldschoon. En de tekeningen op de huid van mijn armen.

Het maakte me ziek. Ik walgde van mezelf. In uiterlijk leek ik niets op mijn ouders. Een druppel deed het water rimpelen. Vlug veegde ik mijn tranen weg. Mijn hand omklemde een mes. Waarom kon ik niet meer zijn zoals mijn ouders? Meer op hun lijken?

Langzaam dreef ik het mes in mijn zij. Het bloed gutste uit de wond. En mijn ademhaling werd moeizamer. Binnen een paar seconden danste de magie over mijn huid en genas de wond. Maar niet mijn ribben.

Mijn kneuzingen waren veroorzaakt door een Gezegende. Ze hadden me niet goed kunnen zien in het donker, maar ze waren gelijk in de aanval gegaan. Ik had nog nooit meegemaakt, dat verwondingen zo lang bleven zitten.

Ik had me verborgen gehouden onder een mantel met capuchon. En het ding had mijn identiteit verborgen gehouden.

Een snuit in mijn nek haalde me uit mijn getob. Ik wist al wie het was voor ik me omdraaide. "Hey meisje." Toen ik nog klein was kon ik mezelf niet onder controle houden. En bond ik me aan allerlei dieren. En aan de boom waar ik woonde.

Direct nadat de band was ontstaan veranderde mijn magie de dieren. Eerst had ik me schuldig gevoeld, maar ze leken het niet erg te vinden. Toen had ik me er maar bij neergelegd.

Toen ik om me heen keek zag ik ze allemaal. Ze waren er allemaal. Via onze band hadden ze vast mijn verdriet gevoeld. "Aurora. Spirit. Forrest. River. Skye. Vrienden. Jullie zijn er." Aurora was het mooiste en grootste paard, dat ik ooit had gezien. Ze was stralend wit. Zo wit als de wolken. Maar haar staart, hoeven, manen en ogen hadden de kleur van mijn ogen.

Spirit was ook een meisje. En een echte kat. Ze leek op een sneeuwluipaard met vlekken in de kleur van mijn haar en ogen. We dolden wat en ik haalde haar aan. Ze maakte het zich gelijk gemakkelijk

naast me. Mijn magie had haar ook groot gemaakt. Het had al mijn vrienden geweldig groot gemaakt. Maar ik was ook geen kleine jongen. Forrest was mijn maatje. Zijn vacht had de kleuren zwart, grijs en wit. Hij duwde zijn snuit in mijn gezicht en gromde lichtjes. Ik woelde met mijn handen door zijn vacht en krabbelde zijn buikje. Gelijk ging hij op zijn rug liggen en liet mij mijn gang gaan. In de nacht zag je sterren fonkelen in zijn vacht. Sterren in de kleur van mijn haar.

Ze genoten altijd van mijn aandacht. River. River was een hert. Een hert die de kleuren van mijn haar gekregen had. En hij was een mannetje. Zijn gewei was enorm. Echt een prachtig hert.

Skye was de reusachtige adelaar. Zijn ogen waren mijn ogen. En zijn veren hadden de kleuren van mijn haar. Het was echt geweldig om op zijn rug te vliegen. Hij wreef zijn kop tegen mijn wang. Ze waren werkelijk geweldig. En ze deden alles voor me. Ik zou ook alles voor hun doen.

Ik had mezelf helemaal uitgeput. Mijn vrienden waren met me mee, gerend, gevlogen of gezwommen. We hadden ons verschanst bij mijn boom. De boom waaraan ik gebonden was. Waarvoor ik geboren was. Voor deze boom had mijn moeder me het leven geschonken.

De boom die door mijn magie was gegroeid. Waardoor hij zich voor me had open gesteld. En waardoor ik nu mijn eigen plek had. Door mijn magie was het een enorme boomhut geworden, met allerlei verschillende kamers.

Het was perfect voor mij en perfect voor mijn vrienden. In de boomhut hadden ze allemaal hun eigen plekje. Als ze daar al rond gingen. Meestal bleven ze in het bos.

"Jullie zijn geweldige vrienden. Ik ben blij dat ik jullie heb. Wat zou ik zonder jullie moeten? Mijn ouders begrijpen me niet. We verschillen zoveel van elkaar. Ik wil meer bij hun horen. Meer op hun lijken. Dat verdienen ze. Ze verdienen een zoon, die helemaal van hun is en helemaal bij hun hoort. Ze verdienen iets beters. Iets beters dan ik. Iets, dat ze kunnen begrijpen.

Vaak heb ik spijt, dat ik er ben. Spijt dat ik geboren ben. Spijt dat ik ze telkens weer pijn doe. Spijt om alles. Maar begrijpen ze dan niet, dat ik mezelf ook pijn doe?"

Ik legde mijn handen op mijn ribben en hapte naar adem. Toen liet ik een zucht ontsnappen. "Ze hadden een normale zoon moeten krijgen." Mijn vaardigheden maakten me duidelijk, dat er iemand in de buurt was. Twee personen eigenlijk. Wanneer waren ze zo goed geworden in het

verbergen van zichzelf? Dat ik ze nu pas opmerkte was vreemd. Maar ik kon voelen, dat ze er al een tijdje stonden.

"Ik haat mezelf. Het spijt me voor alles. Ik had niet geboren moeten worden." Toen bleef ik stil. Wat kon ik nog meer zeggen.

Toen vertrokken mijn vrienden. Ik haalde ze nog een laatste keer aan en toen waren ze weg. Ze kwamen elke dag wel een keer voorbij, dus ik hoefde me geen zorgen te maken.

Mijn ouders aanwezigheid stierf langzaam maar zeker weg.

Waarschijnlijk dachten ze, dat ze onopgemerkt waren gebleven. Het was tijd, dat ik een tukje ging doen. Ik maakte het me gemakkelijk tegen de stam van de boom en sloot mijn ogen.

"Kiony! Kiony we gaan eten!" Ik knipperde de slaap uit mijn ogen. Mijn neus liet ik de geur van voedsel volgen. Uiteindelijk kwam ik bij de boomhut van mijn ouders. Ze zaten rond een kampvuur vlees te roosteren. Zo te zien had pap een hert gevangen.

Ik plofte dicht bij het vuur neer en staarde in de vlammen. "Wat is er liefje?" Zachtjes zuchtte ik. "Niets hoor. Ik ben net wakker. Ik moet nog een beetje bijkomen."

Toen begon vader te spreken. "We weten, dat je geen baby meer bent Kiony. Onze wereld en ons leven draait om jou. En je begint steeds verder uit onze handen te glippen. Je moet goed begrijpen, dat we je niet kwijt willen. Voor niets op de wereld."

"Ook niet voor een andere zoon? Een zoon die beter bij jullie past? Iemand die beter voor jullie is, dan ik? Iemand waar jullie op kunnen vertrouwen?"

Pap zuchtte. "Nee zoon. Wij willen jou. We doen zo, omdat we van je houden. We willen niet meemaken, dat er iets ergs met je gebeurt. Je bent ons wondertje. Onze mooie baby jongen."

Ze kwamen naast me zitten en knuffelden me. Mijn lip trilde. "We willen jou voor niets in de wereld kwijt. Wat zeg je ervan als we morgen beginnen met nieuwe wapens?" "Ik help wel." Vader knikte met een lach op zijn gezicht. We hadden een eigen smidse opgebouwd en mam had een eigen weverij.

Paps wapens waren het beste, omdat ik hem hielp met mijn magie.

"Wanneer moeten ze klaar zijn? Wanneer gaan we naar de markt?" Pap lachte. "We hebben zat wapens. Deze wapens worden de jouwe. We maken wat je maar wilt. Pijlen en een boog. Een zwaard. Een dolk. Wat je maar wilt. Je bent je kinderwapens ondertussen vast zat. We gaan nieuwe maken."

Ik keek van mam naar pap. Maar ik zag, rook en voelde niets dan oprechtheid. Ze meenden het. Met grote ogen keek ik ze aan en ik knuffelde ze. "Dankje... Dankje. Dankje. Dankje. Dat zou ik echt geweldig vinden." Ik smeekte al zo lang om nieuwe wapens.

"Dan gaan we dat doen zoon. En nu eten." Ik kreeg een hele poot. Het smaakte echt verrukkelijk. Het vet droop van mijn kin en ik stilde mijn honger. Het smaakte zo goed.

Ik was naar de rivier gegaan om me te wassen. Met behendige bewegingen trok ik mijn kleren uit en smeed ze op de oever. Toen dook ik het water in. River was er al binnen een paar minuten.

We communiceerden via gedachtes en gevoelens. River was blij, dat ik blij was. Blij, dat alles weer goed was.

Toen ik weer boven kwam, zag ik mijn vrienden op de oever zitten. Ook zij hadden mijn gedachtes en gevoelens opgepikt. Aurora, Spirit en Forrest waren aan het drinken. Ook zij waren blij en opgelucht.

Forrest maakte een raar geluidje en toen kwam er nog een wolf het bos uit getrippeld. Ik zwom naar de kant en hees mezelf op de oever. Het was een vrouwtje.

Ik droop nog van het water maar strompelde naar ze toe. Eerst aaide ik Forrest en toen aaide ik haar. Forrest vacht fonkelde van de sterren. Het vrouwtje was angstig maar liet zich aanraken. "Hey meisje. Wat ben je mooi. Zijn jij en Forrest vriendjes."

Ze likte me in mijn gezicht. "Ja je bent een lief meisje." Forrest raakte me aan met zijn neus en ik keek in zijn ogen. Hij wilde, dat ik me aan haar verbond. Forrest had haar gekozen. "Wilt je vriendin het ook?" Zijn ogen leken ja te zeggen.

Ik legde mijn handen in haar nek en we keken elkaar diep in de ogen. Ze was er klaar voor. We bleven in elkaars ogen staren. En al snel was er een nieuwe band gevormd. Ik was opnieuw gebonden.

Ze begon gelijk te veranderen. Ze groeide. Nu was ze een grote witte wolf met lichtgevende strepen in haar vacht. Strepen in de kleuren van mijn ogen.

Ze pasten nu goed bij elkaar. Haar gevoelens en gedachten voegden zich bij de mijne. Zij en Forrest knuffelden. "Mooi. Nu moet ik je nog een naam geven. Ik noem je Aura." Aura en Forrest likten me allebei in mijn gezicht. "Geen dank. Ik hou ook van jullie."

Toen dook ik het water weer in. Het was koud en verdovend, maar dat deerde me niet.

2.

Ik was al vroeg uit de veren. En dat bedoelde ik letterlijk. Skye was tijdens mijn slaap bij me langs geweest. En ik was bedekt geweest met zijn veren. Maar die veren kon ik gebruiken voor mijn pijlen. Dus had ik ze allemaal verzameld in een leren buidel en meegenomen naar de smidse.

Pap was het vuur al aan het opstoken. Toen hij me zag aankomen richtte hij zich op. "Kiony." Ik stormde naar hem toe en viel hem om de hals. "Vader." Hij was sterk en gespierd en lang. Met zijn hand woelde hij door mijn haar. "Je bent schoon. Voor wie ben je in bad geweest?" "Voor moeder. Ze heeft er een hekel aan als ik vies en stoffig ben." Hij liet een grommende lach horen. "Dat zegt ze tegen mij ook zoon. Maar wanneer we alleen samen zijn vergeet ze dat vrij snel." Ik trok een vies gezicht. Dit wilde ik niet horen.

"Kom op jongen. Je bent zestien. Is er niet een soort drift? Onrust in je binnenste? Iets?" Ik spande mijn spieren en ontspande ze weer. "Vader, waarom hebben jullie nooit meer kinderen gekregen?" Hij zuchtte mistroostig. "Geloof me knul, we hebben het geprobeerd. Maar na jou kwam er geen meer. Het wilde gewoon niet lukken."

Misschien had ik het wel voor ze verknald. "Ga jezelf nou niet de schuld geven zoon. Jij kan er ook niets aan doen. Je moeder en ik hebben tenminste een perfect wezentje op de wereld gezet." Zijn vuist tikte zachtjes tegen mijn kin en streelde toen lichtjes mijn wang.

"Mijn mooie mooie zoon. Je bent alles voor ons." Hij trok me nog steviger in een wurgende omhelzing. "We houden van je met hart en ziel." Ik knikte tegen zijn borst. "Dat weet ik vader. Dat weet ik toch." Hij wurgde me bijna. "We begrijpen je niet altijd zoon, maar we zijn ook niet zoals jij. We doen ons best."

"Dat weet ik vader." Hij was warm en veilig. Hij en mama waren thuis. Ze waren mijn thuis. Ik wenste vurig, dat ze konden voelen wat ik voelde. Dat ze het konden zien en ruiken en zelfs proeven. Misschien zelfs horen. Soms leek het alsof ik het kon horen. Waren ze maar net zoals ik of ik als hun.

"Zullen we maar gaan beginnen knul?" Ik knikte. Vastberaden om nieuwe, geweldige en prachtige wapens te maken. Dit zou geweldig worden.

Vader had erop gestaan om alleen maar de beste materialen te gebruiken. Zijn zoon kreeg het allerbeste en niet minder dan dat. Ook had hij het een goed idee gevonden om de veren van Skye te gebruiken. We hadden net de pijlen gegoten. En nu waren ze aan het afkoelen in een ton met water. De pijlen leken van gemarmerd goud, zilver en brons. Het waren echt pijlen die bij mij zouden passen. En de boog was net als de pijlen met regenboog-kleurige sterretjes. Ik vond het prachtig. Pap was bezig met de pijlenkoker. De pees had hij al klaar. Het zag er al geweldig uit, maar natuurlijk was het nog niet klaar.

"Zoon." Pap had me zien kijken. "Ja vader." Zijn lach was nog steeds ontspannen. "Hoe gaat het met je vrienden. Is er nog nieuws uit jouw wereld?" Dit was dapper van hem. Want hij had het er niet graag over. Mam had het er ook nooit graag over.

"Forrest heeft een meisje gevonden. Ze lijken me heel gelukkig samen. Het zou me niet verbazen als de anderen ook snel een partner zullen vinden. Misschien komen er wel kleintjes. Maar dan blijf ik natuurlijk alleen achter." Dat besef deed me onverwachts veel pijn. Ik wilde niet alleen achter blijven.

"Zoon alles oké. Je gezicht vertrok. Het ging van iets goeds naar iets verdrietigs." Een toekomst waarin ik alleen was. Zo had ik het me nog nooit voorgesteld. "Ik wil niet alleen achter blijven. Papa, dat wil ik niet. Dalijk ben ik helemaal alleen. Ik wil niet alleen zijn."

Hij had al zijn werk laten vallen en had me in zijn armen getrokken. "Stil maar jongen. Stil maar knul. Je zal niet alleen achter blijven. Alles komt goed." Ik voelde en rook zijn verwarring. Onzekerheid waren ze niet van me gewend. En angst ook niet. "Jij blijft niet alleen achter. Dat weet ik zeker zoon. Jij vindt wel iemand." Hij drukte zijn lippen op mijn hoofd. Pap wiegde me lichtjes en dat deed me goed. Dat deed hij alleen als hij het niet meer wist of als het de enige juiste oplossing leek. "Je hoeft je geen zorgen te maken. Het gaat helemaal goed met je komen zoon. Dat weet ik gewoon. Dat voel ik."

Ook ik had mijn armen stevig om hem heen geslagen. "Jullie weten toch wel, dat ik zielsveel van jullie hou. Wat ik ook doe en wat ik ook zeg pap. Ik hou van jullie." Pap woelde door mijn haar. "Dat weten we zoon. Zullen we nu dan maar weer aan de slag?" Ik knikte.

We zaten samen de pijlen af te maken. En elke pijl die af was ging in de pijlenkoker. De boog stond al te wachten. De veren van Skye maakten de pijlen helemaal af.